

KA MATE

Ik ga sterven...

December, 1820

*Ka mate,
Ka mate,
Ka mate!*

De woorden dreunden door Ihaia's hoofd in het razende ritme waarmee zijn voeten de grond raakten.

*Ka mate!
Het is de dood!*

Achter hem vermengden de woeste oorlogskreten van de Nga Puhi-krijgers zich met de doodsangsten van zijn dorpsgenoten. Zijn vrouwen, zijn kinderen, de ouden van dagen, ze maakten geen enkele kans...

Ineens waren ze in het dorp verschenen, de krijgers van de Nga Puhi-stam. Geruisloos, tot hun musketten vuur braakten. Ihaia's mannen stormden nog krijgsheftig brullend hun hutten uit, maar ze maakten geen enkele kans tegen de loden kogels. Hun stenen slagwapens tuimelden op de grond, gevolgd door hun stervende eigenaar.

Alleen Ihaia zelf was te snel voor hun kogels. Met

een razendsnelle dubbelslag sloeg hij de twee aanvallers die het op hem gemunt hadden de schedels in. Een derde, die zijn wapen aan het herladen was, doorstak hij met zijn *taiaha*, zijn vechtestok. Maar doorvechten had geen zin; de tegenstand was te groot. Met pijn in zijn hart zocht hij de bosrand op, verborgen onder de rook die opsteeg uit de eerste brandende hutten.

Ihaia wist waar ze voor kwamen. De Nga Puhi woonden op schraal land in de heuvels. Al zolang hij zich kon heugen keken ze jaloers naar het vruchtbare land en het rijke viswater van zijn *hapū*, zijn stam. En dit was hun wraak. Nu ze musketten hadden, wisten de Nga Puhi dat ze elke stam aankonden, zelfs het versterkte dorp van Ihaia. Ze wilden de rollen omdraaien. Voorgoed! Zijn vrouwen en kinderen zouden hun slaven worden en er was niets wat hij, Ihaia, nog kon doen.

Nog eenmaal keek de hoofdman om, toen zette hij het op een lopen, het oerwoud in. Want één ding was zeker: ze kwamen achter hem aan. Hij had drie van hun mannen gedood en hij was veruit de belangrijkste buit die ze te pakken konden krijgen. Hun ultieme trofee was zijn hoofd.

Achter hem klonk geschreeuw. Ihaia keek over zijn schouder.

Ze kwamen eraan!

Nog harder probeerde hij te lopen. Hij zigzagde tussen bomen door, waadde zo snel hij kon door een deken van varens en vloog over met mos begroeide stenen.

Zijn longen stonden op barsten.

Hij was er bijna. Even nog.

In de verte hoorde hij de rivier bulderen.

Als hij de steile rotswand kon bereiken, het einde van het plateau waar hij nu op liep, dan had hij nog een kans. Niemand zou hem daar naar beneden kunnen en durven volgen! Alleen hij wist hier de weg.

Het was zijn enige kans op overleven.

Op eerherstel.

Op wraak!

Iets hards raakte zijn rechterschouder. Ihaia struikelde en viel op de grond. Links en rechts van hem doken krijgers op. De gezichten getatoeëerd, met zwarte, krullende lijnen.

Het leken maskers. Maskers van duivels.

Hun ogen rolden in hun kassen.

Hij was hun prooi.

Ka mate!
Ik ga sterven...

POUAKA

Een intrigerende kist

December, 20-nu

‘Luister Thom, je moet iets voor me doen.’ De stem van zijn vader klonk ver weg. ‘Mijn lezing vanmiddag in Parijs liep enorm uit. Ik ben Luik al door, maar ik vrees dat ik niet voor negen uur thuis ben.’

Thom haalde zijn schouders op. Natuurlijk liep zijn vaders lezing uit, dat deden ze altijd. Als zijn vader ergens een verhaal hield, bléven mensen maar vragen stellen en wilde iedereen met hem op de foto. *So what?* Zijn moeder was zojuist weggeroepen voor een spoedgeval en Anna lag al in bed. Dat betekende dat hij nog zeker twee uur het rijk alleen had!

‘Rond achten brengen beveiligers van Museum Volkenkunde uit Leiden een kist. Er zit een...’

De verbinding kraakte luid.

‘...dus ik heb de directeur van het museum beloofd dat ik...’

Thom schudde met zijn telefoon.

‘...opendoen. Laat hen de kist naar mijn werkkamer...’

Het werkte niet.

‘Je valt steeds weg, pap,’ zei Thom. ‘Ze komen een kist brengen? Boven laten neerzetten? Tuurlijk!’

Weer kraakte de telefoon.
'...geen speelgoed, ...staatseigendom...!'

Thom staaarde naar zijn telefoon. Zijn vader had duidelijk te weinig bereik op de snelweg. Hij drukte het gesprek weg. Alsof hij mannen van Museum Volkenkunde buiten zou laten staan! *No way*, daar was hij veel te nieuwsgierig voor. En Lin ook!

Zijn vingers vlogen over zijn telefoon.

Intrssnt pkkt ondrwg. Museum Volkenkunde Leiden!

Bijna meteen verscheen de reactie van zijn buurmeisje op zijn scherm.

Yes! App als het er is!

Thom glimlachte. Als een groot museum als het Volkenkunde een kist liet bezorgen op kasteel Nonnendael, dan zat daar echt geen plastic rommel in, dat wist Lin ook. Daar was zijn vader net iets te bekend voor. Sterker nog, doctor Van Haeften was een rockster voor mensen die gek waren op archeologie en antropologie. Met zijn artikelen en documentaires voor *National Geographic* over eeuwenoude voorwerpen, verzameld op plekken waar geen toerist ooit komt, lokte hij duizenden bezoekers naar tentoonstellingen over de hele wereld. Vandaar ook dat elk museum maar wat graag met hem wilde samenwerken. Dus wat er ook in die kist zat, speciaal was het zeker!

En zei zijn vader niet iets over staatseigendom...?

Thom wierp zijn telefoon naast zich op bed en pakte zijn *National Geographic* weer op. Binnen drie seconden was hij helemaal verdwenen in een artikel over het kleiwerk ter voorbereiding op de begrafenis van Qin Shi Huangdi, de eerste keizer van China.

Die man wilde een heus terracottaleger voor in het hiernamaals.

En ze kleiden het voor hem.

Op ware grootte!

Het donkere geluid van de bronzen klopper op de voordeur galmde door kasteel Nonnendael.

Thom schrok op. Half negen, dat moesten ze zijn. Hij sprong van zijn bed en liep op zijn sokken naar de overloop.

Weer dreunde de klopper tegen de deur.

Hallo zeg, hij kwam al! En waarom belden die gasten niet gewoon even aan? Ze woonden dan wel in een kasteel, maar de middeleeuwen waren echt al voorbij.

Behendig wipte Thom op de leuning van de trap, gleed naar beneden en landde precies voor de statige, eikenhouten kasteeldeur. Toen hij de deur van het slot wilde draaien, beukte de klopper voor de derde maal op de deur.

‘Zo, die hebben haast,’ mompelde hij geschrokken en hij trok de zware deur open.

In het licht dat vanuit de hal het bordes op scheen, stonden twee gorilla’s. Nou ja, twee heel brede mannen in een te strak, blauw bewakerspak. Een van hen liet net zijn hand zakken, alsof hij zojuist nog de klopper vast had gehad. Zijn ogen flitsten heen en weer van Thom naar een soort brancard van zeildoek die tussen hem en zijn collega in lag. Op de brancard stond een kist van ruwe latjes met bovenop een rood stempel: MUSEUM VOLKENKUNDE, LEIDEN. En daaronder in zwart iets wat meteen Thoms aandacht trok: REPATRIATION TO AOTEAROA.

‘Waar is Van Haeften?’ vroeg de andere bewaker. Hij was de kleinste van de twee. ‘De professor, die man van *National Geographic*.’

Hij klonk zenuwachtig, vond Thom. En waarom stond die kist in ’s hemelsnaam op een brancard?

‘Mijn vader is nog niet thuis,’ zei hij. ‘Hij vroeg of jullie zo vriendelijk wilden zijn om de kist op zijn werkkamer te zetten.’

Even wisselden de twee mannen een blik. De grootste beet op zijn onderlip en keek vanuit zijn ooghoeken naar de kist.

Het zag er raar uit. Net alsof ze bang voor het ding waren, dacht Thom.

‘En waar precies is je vaders kamer dan?’ vroeg de kleinste.

Thom wees naar de statige trap achter hem. ‘Hellemaal bovenaan. In de torenkamer,’ zei hij. ‘De kist staat daar veilig, hoor. Er zit een code op de deur en mijn vader heeft er een kluis.’

Weer keken de mannen elkaar kort aan. De grootste knikte naar zijn collega en in één beweging tilden ze de brancard op.

De grootste, die voorop liep, duwde Thom met zijn elleboog opzij en stapte de hal in. Even keek hij de trap op omhoog, schudde toen zijn hoofd en samen met zijn collega legde hij de brancard op de vloer. Voorzichtig pakten ze de kist op om hem een paar centimeter naast de brancard al weer neer te zetten.

‘Zo,’ zei de kleinste. ‘Wij gaan tot hier en niet verder.’ Hij sloeg zijn armen demonstratief over elkaar.

‘Precies,’ vulde de grote aan, terwijl hij de brancard rechtop zette en bij elkaar bond. ‘Het is mooi zo. Wij zijn bewakers, geen verhuizers. En ik zweer het je: dat ding in die kist heeft een eigen wil, daar lopen wij

geen trap mee op. Levensgevaarlijk!’ Het klonk verontwaardigd.

De kleinste bewaker knikte, nog steeds met zijn armen stijf over elkaar. ‘Laat hem hier maar mooi staan tot je vader thuis is.’

Thom keek de mannen geïnteresseerd aan.

Staatseigendom, *Repatriation to Aotea*-nog wat én levensgevaarlijk? Hier moest hij meer van weten!

‘Maar wát zit er dan in die kist?’ vroeg hij.

‘Een *toimok* of zoiets,’ bromde de kleinste. ‘Iets ouds. Iets gruwelijks. Iets wat je in elk geval niet in huis wilt hebben.’ De bewaker huiverde. ‘Laatst was er ingebroken in het depot. Had iemand geprobeerd om deze kist te openen. Nou, verder dan één plankje is-ie niet gekomen. Overal vonden we bloed!’ Hij spreidde zijn armen uit om te laten zien hoe groot het bloedbad wel niet was geweest en lachte, kort. ‘Wat zal die gast spijt hebben gehad dat-ie niet gewoon de kast met oude, gouden Chinese oorbellen had gekraakt.’

‘En de directeur maar jammeren,’ vulde zijn collega aan. ‘Wel tien keer zei hij dat-ie zijn *toimok* zou gaan missen.’ Hij tikte met zijn wijsvinger op zijn voorhoofd. ‘Nou, ik niet hoor!’ De grootste bewaker boog naar Thom toe en fluisterde: ‘Ik zweer het je, dat ding heeft een eigen wil.’

Thoms rechterwenkbrauw krulde omhoog, iets wat automatisch gebeurde als hij dacht dat hij voor de gek gehouden werd.

‘Geloof het of niet,’ zei de kleine bewaker. ‘Maar dat wat in die kist zit, probeerde serieus ons busje te besturen zojuist. Echt, bij elke rotonde wilde het linksom. Moest ik echt aan het stuur hangen om ongelukken te voorkomen.’

Thom staaarde van de bewakers naar de kist en weer

terug. Hielden ze hem nu voor de gek of waren ze compleet van lotje getikt? Natuurlijk, Museum Volkenkunde had veel voorwerpen die heilig waren of die over mysterieuze krachten beschikten. Totempalen bijvoorbeeld, en voodoo-poppetjes. Maar hij wist zeker dat die dingen geen auto's bestuurden. En linksom op een rotonde?

'Jij denkt dat we uit onze nek kletsen, hé?' De kleinste bewaker wees geïrriteerd naar de kist. 'Nog een voorbeeld. Nadat de directeur de kist nog eens goed dichtgetimmerd had, viel hij – plof – zo van tafel. En niemand had hem aangeraakt. Had meneer Gerbrands bijna zijn voet gebroken!'

'Dus daarom stond de kist op een brancard,' zei Thom begrijpend.

'Precies,' zei de grootste. 'Wij nemen geen risico's. Doe je vader de groeten en zeg dat hij zo weinig mogelijk met die kist gaat lopen leuren.'

Als één man draaiden de bewakers zich om en liepen naar buiten, het bordes af.

Thom sprintte achter ze aan.

Hallo, hem eerst bang maken en dan die kist in de hal laten staan.

'Wat moet mijn vader met...?'

Hij stond nog niet buiten of met een zware dreun viel de deur achter hem in het slot.

Verschrikt keek Thom om. De koude decemberwind woei door zijn kleren.

'O nee,' zei hij. 'Mijn sleutel ligt binnen.'

'We hebben je gewaarschuwd,' zei de grootste bewaker. Hij snoof en schoof de brancard achter in de bestelwagen. 'Met dat ding in de buurt gebeuren de gekste dingen!'

Zonder om te kijken stapten ze in en de wagen

splot in een regen van opspattend grind de oprijlaan af.

‘Wat een mafkezen,’ mompelde Thom, terwijl hij de rode achterlichten nastarde die in het donker verdwenen. Gelaten voelde hij in al zijn broekzakken.

Geen sleutel natuurlijk.

En zijn telefoon lag óók nog binnen.

Gefrustreerd schopte hij tegen de deur en voelde een tinteling door zijn voorhoofd trekken.

Eindelijk.

Eindelijk onderweg.

I'll be back!

Deze keer ben ik de sterkste.

Wraak!

En precies op dat moment begon het te regenen.

Heel hard.